

LÁ THƯ MỤC VỤ

Phòng 2 khu BC nhà tù T4 Phan Đăng Lưu là nơi tôi bị tống vào sau thời gian ở biệt giam. Đây là phòng giam tập thể nhốt hơn sáu mươi con người chen chúc nhau nóng nực và ngột ngạt. Ở biệt giam đơn độc bao nhiêu thì ở đây hứng khởi bấy nhiêu vì có thể tiếp xúc, gặp gỡ đủ mọi hạng người. Năm đó, nhà nước cộng sản đã bắt đầu chiến dịch đánh tư sản (thực chất là để công khai ăn cướp tài sản người dân chứ chẳng có gì lạ !), nên trong phòng giam có nhiều bác người Hoa bị nhốt mà không hề có bản án, họ chỉ có một tội, là tội dám có nhiều tiền.

Tôi lưu ý đến hai bác tù già suốt ngày ngồi im lặng phe phẩy quạt để xua đuổi cái nóng, đó là bác La Anh và bác Huỳnh Hải Bình, cả hai đều hơn tám mươi tuổi. Hai bác không tiếp xúc với ai vì mặc dù ở Chợ Lớn khá lâu nhưng hai bác đều không nghe được tiếng Việt nên suốt ngày không nói gì với ai cả ! Mấy tháng sau, bác La Anh chết đang đêm mà không ai hay biết (tôi đã tường thuật trước đây), thế là tôi mon men tiếp xúc bác Huỳnh Hải Bình và mỗi ngày, từng chữ một, tôi bắt đầu học tiếng Quảng Đông đồng thời bác Bình cũng làm quen với tiếng Việt. Hơn một năm rưỡi ở phòng đó, tôi học được những gì căn bản của một ngoại ngữ, đó là phần quà Chúa thưởng cho tôi. Vì bác Bình là một học giả nên bác dạy tôi những câu rất văn hoa, ví dụ như để diễn tả yến tiệc linh đình thì bác dùng câu “Hoa Thiên Tử Địa” (trời đầy hoa đất tràn rượ), hoặc để nói về đám bạn bè xấu chỉ chực lợi dụng mà thôi thì bác dùng câu “Trư Bằng Cầu Hữ” (bạn bè như đám heo bày chó).

Tôi cảm mến và mang ơn bác Bình vô cùng. Từ khi tôi bị chở về giam ở Chí Hoà cho đến mãi hôm nay, chưa một lần nào được gặp lại bác Bình (chắc bác đã qua đời rồi) nhưng tôi vẫn hình dung rất rõ nét gương mặt xương xương và dáng còm còm của bác khắc ghi trong tâm khảm tôi. Bác đã giúp tôi xây dựng căn bản một ngôn ngữ lạ để từ đó tôi học tiếp, ở Chí Hoà tôi học với bác Trần Chí Viễn, ở A20 tôi học với bác Lạc Tô Hà. Biết thêm một ngoại ngữ chẳng khác nào có thêm một bộ óc nữa. Không lấy làm lạ, khi chọn một người làm nghề tình báo, người ta luôn luôn ưu tiên chọn những ai nói viết thông thạo càng nhiều ngoại ngữ càng tốt.

Trong những lần đi thăm các cụ đồng hương sống trong các nhà hưu dưỡng trên đất Úc này. Thuốc men, tiện nghi, sự chăm sóc ...không chê vào đâu được, thế nhưng các cụ vẫn buồn. Buồn vì có cảm giác bị bỏ rơi và cái cảm giác ấy càng gia tăng khi các cụ không thể giao tiếp với người khác. Thật vậy, ngôn ngữ là phương tiện để liên hệ, để giao tiếp. Nghèo ngôn ngữ hay không ngôn ngữ chẳng khác nào trở thành câm điếc. Những cụ nói được tiếng Anh, dù nhiều hay ít, tỏ ra tự tin và yêu đời hơn các cụ không thể nói và cũng không hiểu gì cả, thậm chí có cụ đóng cửa phòng suốt ngày, không muốn gặp bất kỳ ai dù là bác sĩ, y tá hay những lao công !

Bài đọc 1 tường thuật rằng : “... Và ai nấy đều được tràn đầy ơn Thánh Thần, họ bắt đầu nói các thứ tiếng khác nhau, tùy theo khả năng Thánh Thần ban cho.” Chúa Thánh Thần có “sức chuyên thông” thật lạ lùng. Mà nghĩ cũng lạ, tại sao Chúa Giêsu phải ra đi thì Thánh Thần mới đến ? Cũng có thể hiểu rằng Chúa Giêsu có ra đi thì mới rảnh chỗ cho Thánh Thần làm việc. Vì thật mỉa mai, bao lâu còn thấy được Chúa Giêsu, thì đoàn người theo Ngài vẫn còn tiếp tục mê mê, nuôi dưỡng mộng quyền hành, thế lực chính trị, chức tước, địa vị cao sang, được làm vương làm tướng thiên hạ. Đến lúc Chúa sắp về trời rồi vẫn còn nghe cái câu hỏi khôn khổ thốt ra trên miệng các ông như một chứng ngứa miệng kinh niên : “*Có phải là lúc Ngài khôi phục lại vương quyền cho Israel không ?*”. Rõ ràng các ông vẫn còn muốn làm quan hơn là tin theo Chúa Giêsu. Để đáp lại câu hỏi ‘lạc đề’ đó, Chúa Giêsu đã dứt khoát rằng không phải quyền hành trần gian sẽ được ban cho các ông mà là ‘quyền năng Thánh Thần sẽ đến trên họ. Một thứ quyền năng thúc đẩy cha Kolbe bước lên mấy bước để chết thay cho một người bạn tù. Một thứ quyền năng khiến một bà cụ trên 80 tuổi – mẹ Têrêsa - đi hết nước này sang nước khác kể cả Việt Nam như hồi đầu tháng Tư năm 1994, để phục vụ cho những con người khốn khổ nhất. Một thứ quyền năng khiến người vợ tha cho lỗi lầm bất trung của người chồng. Một thứ quyền năng giúp người chồng chấp nhận mọi khuyết điểm của người vợ. Một thứ quyền năng khiến mọi người yêu thương nhau như lời Chúa Giêsu đã dạy. Đó là thứ quyền năng mà Chúa Thánh Thần sẽ ban cho.